

नीचैर्हस्तं कृत्वा भिक्षादिः प्रार्थ्यते याचिषुतया अन्नाभावेन वा इन्द्रो मे मम स-
पत्नान् शत्रून् धरानधमान् तिरस्कृतानकः करोतु मां दातारं करोतु शत्रून् भिक्षून् क-
रोत्वित्यर्थः । करोतेर्लङि वहुलं इन्दसीति [पा० २. ४. ७३.] शपि लुप्ते गुणे ति-
पि लुप्ते अक इति वृषम् ॥ ६३ ॥

उद्गमं च निग्रमं च ब्रह्म देवा अवीवृधन् ।

अथा सपत्नानिन्द्राग्नी मे विषूचीनान्व्यस्यताम् ॥ ६४ ॥

इन्द्राग्निदेवत्यानुष्टुप् । देवा उद्गममुद्गमस्मद्विषयमुत्कर्षं निग्रमं निग्रहं
शत्रुविषयमपकर्षं ब्रह्म त्रयीलक्षणं यज्ञविषयमवीवृधन् वर्धयन्तु । अथ अथानन्तरं
मे मम सपत्नान् शत्रून् विषूचीनान्विघ्नगन्धनान्नानागतीन्कृत्वा इन्द्राग्नी द्वौ व्यस्य-
तां विनाशयेतामपुनरागमनाय क्षिपतामित्यर्थः ॥ ६४ ॥

VII. क्रमधमग्निना नाकमुख्यं हस्तेषु विभ्रतः ।

दिवस्पृष्टं स्वर्गं वा मिथ्या देवेभिराधम् ॥ ६५ ॥

का० [१८. ४. १.] क्रमधमग्निनेति चित्यमारोहति । ते ऋविजः क्रमधमिति पञ्च
ऽग्निस्तीर्थेन (40.) चित्याग्निमारोहतीत्यर्थः ॥ अग्नेय्यनुष्टुप् । हे ऋविग्यज्ञमाना
यूयमग्निना चित्येन कृत्वा नाकं स्वर्गलोकं क्रमधमाक्रमत स्वर्गो वै लोको ना-
क इति [१. २. ३. २४.] श्रुतेः । किम्भूता यूयम् उखायां संस्कृतमुख्यमग्निं हस्तेषु
विभ्रतः धारयन्तः । यद्वा उख्यमग्निं हस्तेषु विभ्रतः सत्तोऽग्निनानिकचित्याग्निना स-
ह क्रमधम् चित्युपरि पादान्कुरुत आरोहधमित्यर्थः । ततो दिवोऽन्तरिक्षस्य पृष्ठं
स्वः स्वर्गं गत्वा देवेभिर्देवैः मिथ्याः संयुताः सन्तः आधं तिष्ठत आस उपवेशने
लोहं मध्यमबहुवचनं शपो लोपः धि चेति [पा० ८. २. २५.] सलोपः ॥ ६५ ॥

प्राचीमनु प्रदिशं प्रेहि विद्वानग्नेरग्ने पुरोऽग्निर्भवेद् ।

विश्वा आशा दीद्यानो विभाक्ष्यूर्जं नो धेहि द्विपदे चतुष्पदे ॥ ६६ ॥

अग्नेयी त्रिष्टुप् हे अग्ने इदानीमानीत उख्य वक्त्रे प्राचीं प्रदिशं प्रागाख्यां प्र-
कृष्टां दिशमनु लक्ष्मीकृत्य त्वं प्रेहि प्रकर्षेण गह । कीदृशस्त्वम् विद्वान् स्वाधि-